

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
Országos petitorsórt 5 kr.
Nagyobb terjedelmű...
Relyegdíj: Minden bejelentésért...
Nyilatkozat...
Név- vagy berentesi...
— London, jan. 28. Páris capitulatio...

A városi főispánok.

Több ízben elmondtuk már, hogy kormányunk az a végzetlen szerencsétlenségnek örökösén felszeg munkát tesz és felszeg eljárást követ. Nem akarjuk ismételní azon tárgyak hosszras előszámlálását, melyek ez állítasunkat igazálják. Elég eszupán a tényekre hivatkozni. A helyzet maga mutatja, hogy a kormány semmi nagyszerű reformot nem vitt keresztül. Amit "reform" cím alatt kezdeményezett is, az mind csak tapogatózás, mind csak félintézkedés; a valódi reform iránti fogékonyság úgy látszik nem tartozik kormányunk tulajdonai közé! Még azon irányban is, mely működésének erélyességéről tesz bizonyosságot, hasonló határozatlanságot észlelünk. Jól tudjuk, hogy a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt sebtiben hajtatta keresztül a kormány. Azt lehetett volna hinni, hogy annak, mintán a törvényt meghozattott, végrehajtása is hasonló erélyvel, sőt tubuzgósággal eszélőzötték. De úgy látszik, fél maga a kormány is az egész országban népszerűtlen törvényvégrehajtása nehézségeitől. Hogy azonban mégis tessék-lássék, a törvényhatósági törvényt végrehajtásába is belétegett. Még pedig a kormánymindehatósági irányzat, a hatalomszomj azon fő irányadó, mely végrehajtási munkálatában kezdeményezésül szolgál. Ami kormányunk nem azt akarja, hogy a saját terve szerinti elrendezett szervezet salárd épület alapját vessse meg; hanem felülől kezdni a tetőzetet, mielött az alap le volna rakva. Mindenki tudja, hogy a törvényhatósági törvény elnevezésű törvény kormánytól kértene kidolgozni a végrehajtás kezdeményezéseinek. E az elkészületeket a kormány megtehetné a működő törvényhatóságok útján is. Elrendelhetne volna a kormány, hogy a törvényhatóságok rendezék el a terveit, mikép a helyi körülményekhez képest minő tisztá állomások szükségeltetnek, azon kereten belül, amit a törvény a helyi érdekekre tekintettel kijelölt a törvényhatóságok belső elhatározásain. Az összeírását is meghagyhatta volna a törvényhatóságoknak, hogy a legfőbb adót fizető, imi olvasni tudó lakosok száma kiderítessék, kik aztán a törvény szerint hivatal vannak az osztályrendszer szerint betelni a városi képviselők közé. Megtörténhetett volna a képviselők másik részének választására alapul szolgáló összeírás és egyéb, idevonatkozó előmunkálat. De a kormány mindezt elmulasztotta. Okát jól tudjuk; mely épen nem a törvényben gyökerezik; hanem a kormányi központosítási rendszer elveiben, melyek a kormánynak minden eljárását jellemzik.

Francia-porzsz háború.

Debrecezen, jan. 31. E rovataunk mindaddig, míg a béke megkötése bizonyosan van, legalább és főleg porosz részről, különben nem egyeztet volna bele Bismarck az eddigi embeletlen eljárással merőben ellenkező előlételekbe. A fegyverszünet illy gyors létrejötti főleg azon körülményben keresendő, hogy a területátadás, melyről eddig francia részről hallani sem akartak, Favre által elvben föladagott. Ez átengedendő terület nagyságát illetőleg még eddig semmi tudósításunk nem érkezett. Bismarck visszalépéséről két hír kering, egyik az, hogy párbajban veszélyes szept kapott, másik pedig az, hogy kétségbeesésben öngyilkosságot kísérelt meg. Lehetetlen bármely esetben eszinte részvételünk megtadnái vele. A jelen körülményekre, s azok előzményeire vonatkozó táviratokat alább közöljük. Berlin, jan. 29. A párisi erődök ma reggel 10 órakor adattak át. A helyőrség lötösi a fegyvert; míg a nemzetőrség fogyerben marad. Versailles, jan. 29. Az itelelges kormány tovább vezeti az ügyeket, míg a constituante összeül, melynek hatalmát átadja. Bismarck elismer bármely kormányformát, melyet a constituante proklamál. — Páris elmozdése ma kezdődött; ezt a francia hatóságok, Anglia segítségével eszéklik. Brüssel, jan. 29. A fegyverszünet a bordenaxi körülmények mellett, miniat ez ugysz kisérségekben van. Berlin, jan. 29. Az erődök megszállása minden fél nélkül történt meg. A fegyverletöltés rendben ment végbe. A Párisban kitört nyugtalanságot a nemzetőrség fojtotta el. A nemzeti csapatok nem vonultak be a városba. Poitiers, jan. 27. Toursból jelentik, hogy a poroszok oly intézkedéseket tesznek, melyek arra engednek következtetni, hogy a város nem sokára elhagyják. Aki beszélik, hogy 2 millió frankra nem sárazott vetnek a városra. A versaillesi alkudozásokhoz. Berlin, január 28. Este 8 órakor, Jules Favre 23-kán este hét órakor érkezett vejevel Versaillesba, öt óra hosszat Bismarckkal értekezett, mire az a eszázharoz ment, ki 12 órakor éjjel a koronaherceget, Roont, Moltke, Blumenthal hivatva s velők haditanácsot tartott, melyben Favre ajánlatát hosszú és élénk vitára utalt alkalmat. Favre vejevel lakásán reggeltől 3 óráig dolgozott. 11 1/2 órakor a kan-czall megfogatózta őt s félóraig értekezett vele. E közben szükebb haditanács tartott. Egy órakor Favre ismét Bismarckhoz ment s két óráig át értekezett vele. 3 1/2 órakor Favre és — veje — seveit hídig három esendőr kíséretében — visszautazott Párisba. Bismarck bucsuzásokról kétszer megszorította Favre kezét. 25-én Favre Beaumont táborokba kíséretében korlátlan meghatalmazással elutava ismét Versaillesba jött. Berlin, január 28. Este a capitulatio és békeokmányok, melyek a Bismarck, Favre, Moltke, Blumenthal, Benfort tők s két francia tiszt közt kötötték, ma a eszázár elnökletével tartott haditanács elé terjesztettek. A béke preadiminek alapján egész Franciaország kiterjedő 4 heti fegyverszünet kötetett. Nemzetőrség elismer a köztársaságot. A fegyverszünet alatt constituante hivatuk össze, mely el a jelen kormány a békepontokat terjesztendő. Favret a többi kormányfőnek, Beaumontot a tábornoki kar. Leflo és Vinoy hatalmazták föl. "Ily fogságért még Brutus is feláldozta volna szabadságát." "Ha ugyan Brutus már Venétia lánczait nem viselné. Újjon csak ide hozzám, s beszélgetünk egy kisse. Mondja meg csak, hogy eszt az, hogy a Praetor utcai Putonál oly hirtelen kegyvesztése esett?" "Sokat kérdez ön, szép hölgy. Tudtommal egy szoval sem vettem ön pokoli fensége ellen. Úgy látszik, Erlenstein engem aranyban fordított, hogy abban hirtelen megfalszson." "Önök korlátlan birtelt nyitott." "Nemcsak, hanem minden változmat magához vasrolta, mintha autografiamat az utókor számára akarta volna megörizni. Egy időben valóban jelenétem születésnapján." "Ah, nagynénje születésnapján?" "Az ő születésnapjára kellett neki egy gyöngyökészert küldenie, mely figyelmét nagybátyámra a legkegyesebben fogadott." "Kedem érteni a dolgot. Ez az Erlenstein ez nem ember, ez ördög, kinél feketébb lelket maga a pokol sem tud felmutatni." "Egy véleményen vagyok kegyeddel." "Ezen ördög nagynénje názi békéjét akarta tönkre tenni." "Mit mond kegyed?" "Erlenstein ur egy izben megkérte Wanger Amália kezét." "Valóban egy rémlik előttem, mintha nagyvénem legutolsó beszélgetésünk alkalmával tette volna erről említést." "Ő szerette nagynénjét, de visszautasított. Azonban Erlenstein nem azon ember, ki az ilyen visszautasításokat elfeledi és megbocsátja. Legyen szives, óvja ön nagynénjét!" "Nemcsak, hanem védeni is fogom." "E percében az ügyvédi megbízott a tereb o-

Francia-porzsz háború.

Debrecezen, jan. 31. E rovataunk mindaddig, míg a béke megkötése bizonyosan van, legalább és főleg porosz részről, különben nem egyeztet volna bele Bismarck az eddig embeletlen eljárással merőben ellenkező előlételekbe. A fegyverszünet illy gyors létrejötti főleg azon körülményben keresendő, hogy a területátadás, melyről eddig francia részről hallani sem akartak, Favre által elvben föladagott. Ez átengedendő terület nagyságát illetőleg még eddig semmi tudósításunk nem érkezett. Bismarck visszalépéséről két hír kering, egyik az, hogy párbajban veszélyes szept kapott, másik pedig az, hogy kétségbeesésben öngyilkosságot kísérelt meg. Lehetetlen bármely esetben eszinte részvételünk megtadnái vele. A jelen körülményekre, s azok előzményeire vonatkozó táviratokat alább közöljük. Berlin, jan. 29. A párisi erődök ma reggel 10 órakor adattak át. A helyőrség lötösi a fegyvert; míg a nemzetőrség fogyerben marad. Versailles, jan. 29. Az itelelges kormány tovább vezeti az ügyeket, míg a constituante összeül, melynek hatalmát átadja. Bismarck elismer bármely kormányformát, melyet a constituante proklamál. — Páris elmozdése ma kezdődött; ezt a francia hatóságok, Anglia segítségével eszéklik. Brüssel, jan. 29. A fegyverszünet a bordenaxi körülmények mellett, miniat ez ugysz kisérségekben van. Berlin, jan. 29. Az erődök megszállása minden fél nélkül történt meg. A fegyverletöltés rendben ment végbe. A Párisban kitört nyugtalanságot a nemzetőrség fojtotta el. A nemzeti csapatok nem vonultak be a városba. Poitiers, jan. 27. Toursból jelentik, hogy a poroszok oly intézkedéseket tesznek, melyek arra engednek következtetni, hogy a város nem sokára elhagyják. Aki beszélik, hogy 2 millió frankra nem sárazott vetnek a városra. A versaillesi alkudozásokhoz. Berlin, január 28. Este 8 órakor, Jules Favre 23-kán este hét órakor érkezett vejevel Versaillesba, öt óra hosszat Bismarckkal értekezett, mire az a eszázharoz ment, ki 12 órakor éjjel a koronaherceget, Roont, Moltke, Blumenthal hivatva s velők haditanácsot tartott, melyben Favre ajánlatát hosszú és élénk vitára utalt alkalmat. Favre vejevel lakásán reggeltől 3 óráig dolgozott. 11 1/2 órakor a kan-czall megfogatózta őt s félóraig értekezett vele. E közben szükebb haditanács tartott. Egy órakor Favre ismét Bismarckhoz ment s két óráig át értekezett vele. 3 1/2 órakor Favre és — veje — seveit hídig három esendőr kíséretében — visszautazott Párisba. Bismarck bucsuzásokról kétszer megszorította Favre kezét. 25-én Favre Beaumont táborokba kíséretében korlátlan meghatalmazással elutava ismét Versaillesba jött. Berlin, január 28. Este a capitulatio és békeokmányok, melyek a Bismarck, Favre, Moltke, Blumenthal, Benfort tők s két francia tiszt közt kötötték, ma a eszázár elnökletével tartott haditanács elé terjesztettek. A béke preadiminek alapján egész Franciaország kiterjedő 4 heti fegyverszünet kötetett. Nemzetőrség elismer a köztársaságot. A fegyverszünet alatt constituante hivatuk össze, mely el a jelen kormány a békepontokat terjesztendő. Favret a többi kormányfőnek, Beaumontot a tábornoki kar. Leflo és Vinoy hatalmazták föl. "Ily fogságért még Brutus is feláldozta volna szabadságát." "Ha ugyan Brutus már Venétia lánczait nem viselné. Újjon csak ide hozzám, s beszélgetünk egy kisse. Mondja meg csak, hogy eszt az, hogy a Praetor utcai Putonál oly hirtelen kegyvesztése esett?" "Sokat kérdez ön, szép hölgy. Tudtommal egy szoval sem vettem ön pokoli fensége ellen. Úgy látszik, Erlenstein engem aranyban fordított, hogy abban hirtelen megfalszson." "Önök korlátlan birtelt nyitott." "Nemcsak, hanem minden változmat magához vasrolta, mintha autografiamat az utókor számára akarta volna megörizni. Egy időben valóban jelenétem születésnapján." "Ah, nagynénje születésnapján?" "Az ő születésnapjára kellett neki egy gyöngyökészert küldenie, mely figyelmét nagybátyámra a legkegyesebben fogadott." "Kedem érteni a dolgot. Ez az Erlenstein ez nem ember, ez ördög, kinél feketébb lelket maga a pokol sem tud felmutatni." "Egy véleményen vagyok kegyeddel." "Ezen ördög nagynénje názi békéjét akarta tönkre tenni." "Mit mond kegyed?" "Erlenstein ur egy izben megkérte Wanger Amália kezét." "Valóban egy rémlik előttem, mintha nagyvénem legutolsó beszélgetésünk alkalmával tette volna erről említést." "Ő szerette nagynénjét, de visszautasított. Azonban Erlenstein nem azon ember, ki az ilyen visszautasításokat elfeledi és megbocsátja. Legyen szives, óvja ön nagynénjét!" "Nemcsak, hanem védeni is fogom." "E percében az ügyvédi megbízott a tereb o-

Francia-porzsz háború.

Debrecezen, jan. 31. E rovataunk mindaddig, míg a béke megkötése bizonyosan van, legalább és főleg porosz részről, különben nem egyeztet volna bele Bismarck az eddig embeletlen eljárással merőben ellenkező előlételekbe. A fegyverszünet illy gyors létrejötti főleg azon körülményben keresendő, hogy a területátadás, melyről eddig francia részről hallani sem akartak, Favre által elvben föladagott. Ez átengedendő terület nagyságát illetőleg még eddig semmi tudósításunk nem érkezett. Bismarck visszalépéséről két hír kering, egyik az, hogy párbajban veszélyes szept kapott, másik pedig az, hogy kétségbeesésben öngyilkosságot kísérelt meg. Lehetetlen bármely esetben eszinte részvételünk megtadnái vele. A jelen körülményekre, s azok előzményeire vonatkozó táviratokat alább közöljük. Berlin, jan. 29. A párisi erődök ma reggel 10 órakor adattak át. A helyőrség lötösi a fegyvert; míg a nemzetőrség fogyerben marad. Versailles, jan. 29. Az itelelges kormány tovább vezeti az ügyeket, míg a constituante összeül, melynek hatalmát átadja. Bismarck elismer bármely kormányformát, melyet a constituante proklamál. — Páris elmozdése ma kezdődött; ezt a francia hatóságok, Anglia segítségével eszéklik. Brüssel, jan. 29. A fegyverszünet a bordenaxi körülmények mellett, miniat ez ugysz kisérségekben van. Berlin, jan. 29. Az erődök megszállása minden fél nélkül történt meg. A fegyverletöltés rendben ment végbe. A Párisban kitört nyugtalanságot a nemzetőrség fojtotta el. A nemzeti csapatok nem vonultak be a városba. Poitiers, jan. 27. Toursból jelentik, hogy a poroszok oly intézkedéseket tesznek, melyek arra engednek következtetni, hogy a város nem sokára elhagyják. Aki beszélik, hogy 2 millió frankra nem sárazott vetnek a városra. A versaillesi alkudozásokhoz. Berlin, január 28. Este 8 órakor, Jules Favre 23-kán este hét órakor érkezett vejevel Versaillesba, öt óra hosszat Bismarckkal értekezett, mire az a eszázharoz ment, ki 12 órakor éjjel a koronaherceget, Roont, Moltke, Blumenthal hivatva s velők haditanácsot tartott, melyben Favre ajánlatát hosszú és élénk vitára utalt alkalmat. Favre vejevel lakásán reggeltől 3 óráig dolgozott. 11 1/2 órakor a kan-czall megfogatózta őt s félóraig értekezett vele. E közben szükebb haditanács tartott. Egy órakor Favre ismét Bismarckhoz ment s két óráig át értekezett vele. 3 1/2 órakor Favre és — veje — seveit hídig három esendőr kíséretében — visszautazott Párisba. Bismarck bucsuzásokról kétszer megszorította Favre kezét. 25-én Favre Beaumont táborokba kíséretében korlátlan meghatalmazással elutava ismét Versaillesba jött. Berlin, január 28. Este a capitulatio és békeokmányok, melyek a Bismarck, Favre, Moltke, Blumenthal, Benfort tők s két francia tiszt közt kötötték, ma a eszázár elnökletével tartott haditanács elé terjesztettek. A béke preadiminek alapján egész Franciaország kiterjedő 4 heti fegyverszünet kötetett. Nemzetőrség elismer a köztársaságot. A fegyverszünet alatt constituante hivatuk össze, mely el a jelen kormány a békepontokat terjesztendő. Favret a többi kormányfőnek, Beaumontot a tábornoki kar. Leflo és Vinoy hatalmazták föl. "Ily fogságért még Brutus is feláldozta volna szabadságát." "Ha ugyan Brutus már Venétia lánczait nem viselné. Újjon csak ide hozzám, s beszélgetünk egy kisse. Mondja meg csak, hogy eszt az, hogy a Praetor utcai Putonál oly hirtelen kegyvesztése esett?" "Sokat kérdez ön, szép hölgy. Tudtommal egy szoval sem vettem ön pokoli fensége ellen. Úgy látszik, Erlenstein engem aranyban fordított, hogy abban hirtelen megfalszson." "Önök korlátlan birtelt nyitott." "Nemcsak, hanem minden változmat magához vasrolta, mintha autografiamat az utókor számára akarta volna megörizni. Egy időben valóban jelenétem születésnapján." "Ah, nagynénje születésnapján?" "Az ő születésnapjára kellett neki egy gyöngyökészert küldenie, mely figyelmét nagybátyámra a legkegyesebben fogadott." "Kedem érteni a dolgot. Ez az Erlenstein ez nem ember, ez ördög, kinél feketébb lelket maga a pokol sem tud felmutatni." "Egy véleményen vagyok kegyeddel." "Ezen ördög nagynénje názi békéjét akarta tönkre tenni." "Mit mond kegyed?" "Erlenstein ur egy izben megkérte Wanger Amália kezét." "Valóban egy rémlik előttem, mintha nagyvénem legutolsó beszélgetésünk alkalmával tette volna erről említést." "Ő szerette nagynénjét, de visszautasított. Azonban Erlenstein nem azon ember, ki az ilyen visszautasításokat elfeledi és megbocsátja. Legyen szives, óvja ön nagynénjét!" "Nemcsak, hanem védeni is fogom." "E percében az ügyvédi megbízott a tereb o-

Jól tud...

Jól tudjuk, hogy a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt sebtiben hajtatta keresztül a kormány. Azt lehetett volna hinni, hogy annak, mintán a törvényt meghozattott, végrehajtása is hasonló erélyvel, sőt tubuzgósággal eszélőzötték. De úgy látszik, fél maga a kormány is az egész országban népszerűtlen törvényvégrehajtása nehézségeitől. Hogy azonban mégis tessék-lássék, a törvényhatósági törvényt végrehajtásába is belétegett. Még pedig a kormánymindehatósági irányzat, a hatalomszomj azon fő irányadó, mely végrehajtási munkálatában kezdeményezésül szolgál. Ami kormányunk nem azt akarja, hogy a saját terve szerinti elrendezett szervezet salárd épület alapját vessse meg; hanem felülől kezdni a tetőzetet, mielött az alap le volna rakva. Mindenki tudja, hogy a törvényhatósági törvény elnevezésű törvény kormánytól kértene kidolgozni a végrehajtás kezdeményezéseinek. E az elkészületeket a kormány megtehetné a működő törvényhatóságok útján is. Elrendelhetne volna a kormány, hogy a törvényhatóságok rendezék el a terveit, mikép a helyi körülményekhez képest minő tisztá állomások szükségeltetnek, azon kereten belül, amit a törvény a helyi érdekekre tekintettel kijelölt a törvényhatóságok belső elhatározásain. Az összeírását is meghagyhatta volna a törvényhatóságoknak, hogy a legfőbb adót fizető, imi olvasni tudó lakosok száma kiderítessék, kik aztán a törvény szerint hivatal vannak az osztályrendszer szerint betelni a városi képviselők közé. Megtörténhetett volna a képviselők másik részének választására alapul szolgáló összeírás és egyéb, idevonatkozó előmunkálat. De a kormány mindezt elmulasztotta. Okát jól tudjuk; mely épen nem a törvényben gyökerezik; hanem a kormányi központosítási rendszer elveiben, melyek a kormánynak minden eljárását jellemzik.

Jól tud...

Jól tudjuk, hogy a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt sebtiben hajtatta keresztül a kormány. Azt lehetett volna hinni, hogy annak, mintán a törvényt meghozattott, végrehajtása is hasonló erélyvel, sőt tubuzgósággal eszélőzötték. De úgy látszik, fél maga a kormány is az egész országban népszerűtlen törvényvégrehajtása nehézségeitől. Hogy azonban mégis tessék-lássék, a törvényhatósági törvényt végrehajtásába is belétegett. Még pedig a kormánymindehatósági irányzat, a hatalomszomj azon fő irányadó, mely végrehajtási munkálatában kezdeményezésül szolgál. Ami kormányunk nem azt akarja, hogy a saját terve szerinti elrendezett szervezet salárd épület alapját vessse meg; hanem felülől kezdni a tetőzetet, mielött az alap le volna rakva. Mindenki tudja, hogy a törvényhatósági törvény elnevezésű törvény kormánytól kértene kidolgozni a végrehajtás kezdeményezéseinek. E az elkészületeket a kormány megtehetné a működő törvényhatóságok útján is. Elrendelhetne volna a kormány, hogy a törvényhatóságok rendezék el a terveit, mikép a helyi körülményekhez képest minő tisztá állomások szükségeltetnek, azon kereten belül, amit a törvény a helyi érdekekre tekintettel kijelölt a törvényhatóságok belső elhatározásain. Az összeírását is meghagyhatta volna a törvényhatóságoknak, hogy a legfőbb adót fizető, imi olvasni tudó lakosok száma kiderítessék, kik aztán a törvény szerint hivatal vannak az osztályrendszer szerint betelni a városi képviselők közé. Megtörténhetett volna a képviselők másik részének választására alapul szolgáló összeírás és egyéb, idevonatkozó előmunkálat. De a kormány mindezt elmulasztotta. Okát jól tudjuk; mely épen nem a törvényben gyökerezik; hanem a kormányi központosítási rendszer elveiben, melyek a kormánynak minden eljárását jellemzik.

Jól tud...

Jól tudjuk, hogy a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt sebtiben hajtatta keresztül a kormány. Azt lehetett volna hinni, hogy annak, mintán a törvényt meghozattott, végrehajtása is hasonló erélyvel, sőt tubuzgósággal eszélőzötték. De úgy látszik, fél maga a kormány is az egész országban népszerűtlen törvényvégrehajtása nehézségeitől. Hogy azonban mégis tessék-lássék, a törvényhatósági törvényt végrehajtásába is belétegett. Még pedig a kormánymindehatósági irányzat, a hatalomszomj azon fő irányadó, mely végrehajtási munkálatában kezdeményezésül szolgál. Ami kormányunk nem azt akarja, hogy a saját terve szerinti elrendezett szervezet salárd épület alapját vessse meg; hanem felülől kezdni a tetőzetet, mielött az alap le volna rakva. Mindenki tudja, hogy a törvényhatósági törvény elnevezésű törvény kormánytól kértene kidolgozni a végrehajtás kezdeményezéseinek. E az elkészületeket a kormány megtehetné a működő törvényhatóságok útján is. Elrendelhetne volna a kormány, hogy a törvényhatóságok rendezék el a terveit, mikép a helyi körülményekhez képest minő tisztá állomások szükségeltetnek, azon kereten belül, amit a törvény a helyi érdekekre tekintettel kijelölt a törvényhatóságok belső elhatározásain. Az összeírását is meghagyhatta volna a törvényhatóságoknak, hogy a legfőbb adót fizető, imi olvasni tudó lakosok száma kiderítessék, kik aztán a törvény szerint hivatal vannak az osztályrendszer szerint betelni a városi képviselők közé. Megtörténhetett volna a képviselők másik részének választására alapul szolgáló összeírás és egyéb, idevonatkozó előmunkálat. De a kormány mindezt elmulasztotta. Okát jól tudjuk; mely épen nem a törvényben gyökerezik; hanem a kormányi központosítási rendszer elveiben, melyek a kormánynak minden eljárását jellemzik.

Jól tud...

Jól tudjuk, hogy a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvényt sebtiben hajtatta keresztül a kormány. Azt lehetett volna hinni, hogy annak, mintán a törvényt meghozattott, végrehajtása is hasonló erélyvel, sőt tubuzgósággal eszélőzötték. De úgy látszik, fél maga a kormány is az egész országban népszerűtlen törvényvégrehajtása nehézségeitől. Hogy azonban mégis tessék-lássék, a törvényhatósági törvényt végrehajtásába is belétegett. Még pedig a kormánymindehatósági irányzat, a hatalomszomj azon fő irányadó, mely végrehajtási munkálatában kezdeményezésül szolgál. Ami kormányunk nem azt akarja, hogy a saját terve szerinti elrendezett szervezet salárd épület alapját vessse meg; hanem felülől kezdni a tetőzetet, mielött az alap le volna rakva. Mindenki tudja, hogy a törvényhatósági törvény elnevezésű törvény kormánytól kértene kidolgozni a végrehajtás kezdeményezéseinek. E az elkészületeket a kormány megtehetné a működő törvényhatóságok útján is. Elrendelhetne volna a kormány, hogy a törvényhatóságok rendezék el a terveit, mikép a helyi körülményekhez képest minő tisztá állomások szükségeltetnek, azon kereten belül, amit a törvény a helyi érdekekre tekintettel kijelölt a törvényhatóságok belső elhatározásain. Az összeírását is meghagyhatta volna a törvényhatóságoknak, hogy a legfőbb adót fizető, imi olvasni tudó lakosok száma kiderítessék, kik aztán a törvény szerint hivatal vannak az osztályrendszer szerint betelni a városi képviselők közé. Megtörténhetett volna a képviselők másik részének választására alapul szolgáló összeírás és egyéb, idevonatkozó előmunkálat. De a kormány mindezt elmulasztotta. Okát jól tudjuk; mely épen nem a törvényben gyökerezik; hanem a kormányi központosítási rendszer elveiben, melyek a kormánynak minden eljárását jellemzik.

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből.
Haffner Károly.
(Folytatás.)
HETEDIK FEJEZET.
A halából ugyan megszabadult, de a hurokból nem.
Tény, hogy a nyilak hegyei letörték, azaz a váltóirtások, melyeket Hohenau Hermann a szép velencei hölgy szeszélyei kielégítése végett eszálit, ki voltak fizetve, s a háló, a melylyel őt a bankár körülfonta, szét volt szakítva.
Az aknák, melyeket a bankár a fiatal ember lábai alatt oly ügyesen ásott, a fellobbanás előtt pár percczel beomlottak.
Működéseiben visszavetve találta magát. Hogy ezekkel mi célja volt, azt t. olvasóink annak idejében meg fogják tudni.
De ugyan ki fizette ki a könnyelmű ifju adósságait, és hol?
Ott, hol csaknem napirenden van — adósságokat kiizetni — egy érdekes művésznő termében.
De hát ki volt e nagylelkű egyn?
Egyike azon ismeretes galant nagyságoknak, kik ugyan egy falat kenyérre valóit nem nyújtanának az éhezó családok, de a kik a trillákat és pirinettek gyémántokkal fizetik meg.
A dolgot csakugyan úgy volt, mint azt a kegyencznő termében beszélték; Hohenauknak nem volt hova lehasználni fejét, mert a törvényszék porzósi minőségűt leselkedtek rá.
Azon napon, melyen az első hó esett, egy háza menekült előlök, véletlenül az első eme-

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből.
Haffner Károly.
(Folytatás.)
HETEDIK FEJEZET.
A halából ugyan megszabadult, de a hurokból nem.
Tény, hogy a nyilak hegyei letörték, azaz a váltóirtások, melyeket Hohenau Hermann a szép velencei hölgy szeszélyei kielégítése végett eszálit, ki voltak fizetve, s a háló, a melylyel őt a bankár körülfonta, szét volt szakítva.
Az aknák, melyeket a bankár a fiatal ember lábai alatt oly ügyesen ásott, a fellobbanás előtt pár percczel beomlottak.
Működéseiben visszavetve találta magát. Hogy ezekkel mi célja volt, azt t. olvasóink annak idejében meg fogják tudni.
De ugyan ki fizette ki a könnyelmű ifju adósságait, és hol?
Ott, hol csaknem napirenden van — adósságokat kiizetni — egy érdekes művésznő termében.
De hát ki volt e nagylelkű egyn?
Egyike azon ismeretes galant nagyságoknak, kik ugyan egy falat kenyérre valóit nem nyújtanának az éhezó családok, de a kik a trillákat és pirinettek gyémántokkal fizetik meg.
A dolgot csakugyan úgy volt, mint azt a kegyencznő termében beszélték; Hohenauknak nem volt hova lehasználni fejét, mert a törvényszék porzósi minőségűt leselkedtek rá.
Azon napon, melyen az első hó esett, egy háza menekült előlök, véletlenül az első eme-

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből.
Haffner Károly.
(Folytatás.)
HETEDIK FEJEZET.
A halából ugyan megszabadult, de a hurokból nem.
Tény, hogy a nyilak hegyei letörték, azaz a váltóirtások, melyeket Hohenau Hermann a szép velencei hölgy szeszélyei kielégítése végett eszálit, ki voltak fizetve, s a háló, a melylyel őt a bankár körülfonta, szét volt szakítva.
Az aknák, melyeket a bankár a fiatal ember lábai alatt oly ügyesen ásott, a fellobbanás előtt pár percczel beomlottak.
Működéseiben visszavetve találta magát. Hogy ezekkel mi célja volt, azt t. olvasóink annak idejében meg fogják tudni.
De ugyan ki fizette ki a könnyelmű ifju adósságait, és hol?
Ott, hol csaknem napirenden van — adósságokat kiizetni — egy érdekes művésznő termében.
De hát ki volt e nagylelkű egyn?
Egyike azon ismeretes galant nagyságoknak, kik ugyan egy falat kenyérre valóit nem nyújtanának az éhezó családok, de a kik a trillákat és pirinettek gyémántokkal fizetik meg.
A dolgot csakugyan úgy volt, mint azt a kegyencznő termében beszélték; Hohenauknak nem volt hova lehasználni fejét, mert a törvényszék porzósi minőségűt leselkedtek rá.
Azon napon, melyen az első hó esett, egy háza menekült előlök, véletlenül az első eme-

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből.
Haffner Károly.
(Folytatás.)
HETEDIK FEJEZET.
A halából ugyan megszabadult, de a hurokból nem.
Tény, hogy a nyilak hegyei letörték, azaz a váltóirtások, melyeket Hohenau Hermann a szép velencei hölgy szeszélyei kielégítése végett eszálit, ki voltak fizetve, s a háló, a melylyel őt a bankár körülfonta, szét volt szakítva.
Az aknák, melyeket a bankár a fiatal ember lábai alatt oly ügyesen ásott, a fellobbanás előtt pár percczel beomlottak.
Működéseiben visszavetve találta magát. Hogy ezekkel mi célja volt, azt t. olvasóink annak idejében meg fogják tudni.
De ugyan ki fizette ki a könnyelmű ifju adósságait, és hol?
Ott, hol csaknem napirenden van — adósságokat kiizetni — egy érdekes művésznő termében.
De hát ki volt e nagylelkű egyn?
Egyike azon ismeretes galant nagyságoknak, kik ugyan egy falat kenyérre valóit nem nyújtanának az éhezó családok, de a kik a trillákat és pirinettek gyémántokkal fizetik meg.
A dolgot csakugyan úgy volt, mint azt a kegyencznő termében beszélték; Hohenauknak nem volt hova lehasználni fejét, mert a törvényszék porzósi minőségűt leselkedtek rá.
Azon napon, melyen az első hó esett, egy háza menekült előlök, véletlenül az első eme-

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből.
Haffner Károly.
(Folytatás.)
HETEDIK FEJEZET.
A halából ugyan megszabadult, de a hurokból nem.
Tény, hogy a nyilak hegyei letörték, azaz a váltóirtások, melyeket Hohenau Hermann a szép velencei hölgy szeszélyei kielégítése végett eszálit, ki voltak fizetve, s a háló, a melylyel őt a bankár körülfonta, szét volt szakítva.
Az aknák, melyeket a bankár a fiatal ember lábai alatt oly ügyesen ásott, a fellobbanás előtt pár percczel beomlottak.
Működéseiben visszavetve találta magát. Hogy ezekkel mi célja volt, azt t. olvasóink annak idejében meg fogják tudni.
De ugyan ki fizette ki a könnyelmű ifju adósságait, és hol?
Ott, hol csaknem napirenden van — adósságokat kiizetni — egy érdekes művésznő termében.
De hát ki volt e nagylelkű egyn?
Egyike azon ismeretes galant nagyságoknak, kik ugyan egy falat kenyérre valóit nem nyújtanának az éhezó családok, de a kik a trillákat és pirinettek gyémántokkal fizetik meg.
A dolgot csakugyan úgy volt, mint azt a kegyencznő termében beszélték; Hohenauknak nem volt hova lehasználni fejét, mert a törvényszék porzósi minőségűt leselkedtek rá.
Azon napon, melyen az első hó esett, egy háza menekült előlök, véletlenül az első eme-

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből.
Haffner Károly.
(Folytatás.)
HETEDIK FEJEZET.
A halából ugyan megszabadult, de a hurokból nem.
Tény, hogy a nyilak hegyei letörték, azaz a váltóirtások, melyeket Hohenau Hermann a szép velencei hölgy szeszélyei kielégítése végett eszálit, ki voltak fizetve, s a háló, a melylyel őt a bankár körülfonta, szét volt szakítva.
Az aknák, melyeket a bankár a fiatal ember lábai alatt oly ügyesen ásott, a fellobbanás előtt pár percczel beomlottak.
Működéseiben visszavetve találta magát. Hogy ezekkel mi célja volt, azt t. olvasóink annak idejében meg fogják tudni.
De ugyan ki fizette ki a könnyelmű ifju adósságait, és hol?
Ott, hol csaknem napirenden van — adósságokat kiizetni — egy érdekes művésznő termében.
De hát ki volt e nagylelkű egyn?
Egyike azon ismeretes galant nagyságoknak, kik ugyan egy falat kenyérre valóit nem nyújtanának az éhezó családok, de a kik a trillákat és pirinettek gyémántokkal fizetik meg.
A dolgot csakugyan úgy volt, mint azt a kegyencznő termében beszélték; Hohenauknak nem volt hova lehasználni fejét, mert a törvényszék porzósi minőségűt leselkedtek rá.
Azon napon, melyen az első hó esett, egy háza menekült előlök, véletlenül az első eme-

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből.
Haffner Károly.
(Folytatás.)
HETEDIK FEJEZET.
A halából ugyan megszabadult, de a hurokból nem.
Tény, hogy a nyilak hegyei letörték, azaz a váltóirtások, melyeket Hohenau Hermann a szép velencei hölgy szeszélyei kielégítése végett eszálit, ki voltak fizetve, s a háló, a melylyel őt a bankár körülfonta, szét volt szakítva.
Az aknák, melyeket a bankár a fiatal ember lábai alatt oly ügyesen ásott, a fellobbanás előtt pár percczel beomlottak.
Működéseiben visszavetve találta magát. Hogy ezekkel mi célja volt, azt t. olvasóink annak idejében meg fogják tudni.
De ugyan ki fizette ki a könnyelmű ifju adósságait, és hol?
Ott, hol csaknem napirenden van — adósságokat kiizetni — egy érdekes művésznő termében.
De hát ki volt e nagylelkű egyn?
Egyike azon ismeretes galant nagyságoknak, kik ugyan egy falat kenyérre valóit nem nyújtanának az éhezó családok, de a kik a trillákat és pirinettek gyémántokkal fizetik meg.
A dolgot csakugyan úgy volt, mint azt a kegyencznő termében beszélték; Hohenauknak nem volt hova lehasználni fejét, mert a törvényszék porzósi minőségűt leselkedtek rá.
Azon napon, melyen az első hó esett, egy háza menekült előlök, véletlenül az első eme-

TÁRCZA.

